

РЕШЕНИЕ

№ 368

гр. П., 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ЧЕТВЪРТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: РУМЯНА С. МИТЕВА-НАСЕВА

при участието на секретаря Силвия Кирова
като разгледа докладваното от РУМЯНА С. МИТЕВА-НАСЕВА
Административно наказателно дело № 20231230200304 по описа за 2023
година

И за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба от А. В. С. с ЕГН ***** от /населено място/ против Наказателно постановление № 23-0314-000142 от 21.03.2023 г., издадено от Началник РУ в ОДМВР, Б., РУ П., с което на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са му наложени административни наказания : „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал.1 от ЗДвП. В жалбата се навеждат множество доводи за незаконосъобразност и неправилност на атакуваното наказателно постановление. Иска се неговата пълна отмяна.

Жалбоподателят редовно призован не се явява в съдебно заседание, но се представлява от редовно упълномощен процесуален представител – адв. Д., който поддържа жалбата и навежда допълнителни съображения за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното постановление. Иска същото да бъде отменено изцяло. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Началник РУ - П., редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Районна прокуратура - Б., Териториално отделение - гр. П., редовно призовани, не изпращат представител и не изразяват становище по същество.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и след като анализира събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната

съвкупност, прие за установено следното от фактическа страна :

На 22.01.2023 г., около 17:30 часа, в гр. П., по ул. „Р.“ в района на магазин "Л.", в посока ул. „П.“, жалбоподателят А. В. С. е управлявал собствения си товарен автомобил „Рено Туинго“, с рег. № ***. Същият бил спрян за проверка от полицейски служители, като при извършената проверка установили, че управлението от жалбоподателя товарен автомобил е със служебно прекратена регистрация от 11.10.2022 г. във връзка с чл. 143, ал.10 от ЗДвП. С оглед констатираните въз основа на справката обстоятелства на жалбоподателя С. бил съставен АУАН ГА № 75454 от 22.01.2022г., за нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП, който е подписан от жалбоподателя без възражения и му е връчен препис.

Така съставеният и подписан АУАН, ведно с образуваната по него преписка е бил изпратен от административно-наказващия орган по компетентност на Районна прокуратура – Б., ТО - П., с оглед данни за престъпление. С постановление от 02.03.2023 г., прокурор при РП – Б., ТО - П. е отказал да образува досъдебно производство по преписката и е изпратил същата на административно-наказващия орган за произнасяне по компетентност.

След връщане на материалите при административно-наказващия орган, същият издал обжалваното Наказателно постановление № 23-0314-000142 от 21.03.2023 г., издадено от Началник РУ в ОДМВР, Б., РУ П., с което на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са му наложени административни наказания : „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал.1 от ЗДвП.

Като доказателства по делото са приети копия от писмо рег. № 09-00-174-1490/ от изп. директор на Гаранционен фонд и копие на писмо с рег. № 116р-927/02.02.2023г. на Началник сектор „ПП“, Б. от които се установява, че 16.09.2022г. до собственика на МПС „Рено Туинго“, с рег. №*** – А. В. А.ов е било изпратено уведомление № 004363/11.09.2022г., съгласно разпоредбата на чл. 574, ал.1 от КЗ. След изтичане на срокът по ал.10 на посочената разпоредба и на основание ал. 11, изр. Второ от същата разпоредба, Гаранционния фонд е уведомил Дирекция „КИС“ – МВР да прекрати регистрацията на посоченото превозно средство. На 11.10.2022 г. е прекратена регистрацията на товарен автомобил с рег. № *** по чл. 143, ал.1 от ЗДвП, но от страна на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Б. до собственика на превозното средство не е изпращано уведомяване относно служебно прекратената регистрация на 11.10.2022г.

Гореописаната фактическа обстановка съдът намира за установена от събраните по делото гласни и писмени доказателства, подробно описан в съдебните протоколи. С особена значимост за изясняване на фактите са също така приетите като доказателство по делото документите във връзка с неуведомяването на лицето за служебната дерегистрация на МПС-то.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законовия срок по чл. 59, ал.2 от ЗАНН от лице с право на жалба и е допустима. Разгледана по същество се явява основателна.

Актът за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в указаните срокове. При съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на атакуваното наказателно постановление са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Не са налице формални предпоставки за отмяна на наказателното постановление, тъй като при реализирането на административно-наказателната отговорност не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до опорочаване на производството. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган. Както в съставения акт, така и в наказателното постановление нарушението е описано с фактическите му признаци, обстоятелствата, при които е извършено. Нарушението е описано ясно и точно, както в АУАН, така и в наказателното постановление.

Съгласно чл. 140, ал.1 от ЗДвП : „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места“. От друга страна разпоредбата на чл. 143, ал.10 от ЗДвП регламентира, че служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал.11 от Кодекса за застраховането, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал.6 от Кодекса за застраховането или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Аналогично е и съдържанието на чл. 18б, ал. 1, т. 8 от Наредба № I от 24.03.2000 г., съгласно който прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал.10 от ЗДвП се извършва след получаване на уведомление от Гаранционния фонд, като според ал. 2 на същата разпоредба при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на превозното средство, посочен в регистъра.

От ангажираните по делото писмени доказателства се доказва по категоричен начин, че макар и формално на процесната дата и на процесното място, жалбоподателят А. В. С. е управлявал собствения си товарен автомобил „Рено Туинго“, с рег. № ***, движейки се по ул. „Р.“, в района на магазин „Л.“, в посока ул. „П.“, който автомобила е имал регистрационни табели, но е бил със служебно прекратена регистрация от 11.10.2022 г. В случая не е спорен факта, че управлението на автомобилът към датата на проверката е бил със служебно прекратена регистрация, видно от

приложеното по делото писмо от сектор „Пътна полиция“, Б., поради което от обективна страна е нарушена забраната по чл. 140, ал.1, т.1 от ЗДвП. Но от доказателствата по делото също така безспорно се установява, че жалбоподателя, който е собственик на процесното МПС не е бил уведомен и не е знаел, че регистрацията на автомобила му е била прекратена служебно, по административен ред, което обуславя извод, че жалбоподателят не е осъществил от субективна страна разглежданото административно нарушение. Независимо, че жалбоподателят С. е бил длъжен да съзнава предвидените с чл. 574, ал.11 от Кодекса за застраховането последици за прекратяване на регистрацията на автомобила, когато не е била сключена задължителна застраховка, не са налице основания от същия или от ползвателя на МПС да бъде изисквано да знаят конкретната дата, на която посоченото уведомление е получено от органите на МВР, а оттам и да са наясно за момента на прекратяване на регистрацията. Именно заради това, че собственикът на автомобила няма как да узнае кога ще постъпи това уведомяване, респективно ще бъде прекратена регистрацията на автомобила му, законодателят с разпоредбите на чл. 143, ал.10, изр. 1 от ЗДвП и чл. 186, ал. 2 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. е предвидил той да бъде уведомен за извършеното прекратяване на регистрацията, от който момент за него е ясно, че при управление на превозното средство с прекратена регистрация осъществява състав на административно нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Именно при наличие на последното, като предпоставка за ангажиране на административната отговорност на собственика на автомобила за управлението му при прекратена регистрация, би могло да се презюмира, че това знание е налично и у ползвателя неособственик на този автомобил, което би обусловило аналогично и надлежното ангажиране на административно-наказателната му отговорност при управление на това МПС с прекратена регистрация. В случая наказващия орган, чиято е доказателствената тежест, не е установил по съответния за това начин, че жалбоподателя като собственик на процесното МПС към дата на извършване на деянието е бил надлежно уведомен за служебно прекратената регистрация на автомобила. Санкционираното с обжалваното наказателно постановление е формално такова, поради което е възможно същото да бъде извършено единствено при форма на вината - умисъл. Незнанието на част от обективните елементи на състава на нарушението, а именно – прекратяването на регистрацията по служебен път, обуславя извод за липса на виновно поведение, доколкото нарушителят е действал в условията на фактическа грешка по смисъла на чл. 14 НК, вр. чл. 11 от ЗАНН, която винаги изключва наличието на умисъл.

При оценка на събрания доказателствен материал съдът приема, че не е установено по безспорен начин жалбоподателят да е извършил от субективна страна нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Поради това и съдът приема, че административно-наказателното обвинение срещу жалбоподателя не е доказано по несъмнен начин, най-вече от субективна страна, тъй като събраните доказателства не са достатъчни, за да се приеме, че е извършил

умишлено описаното в наказателното постановление административно нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП и че законосъобразно е привлечен към административно-наказателна отговорност за него.

Изложените съображения обуславят отмяна на наказателното постановление, предмет на настоящия съдебен контрол, като незаконосъобразно.

Предвид изхода на делото, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски. В тази връзка, съгласно чл. 143, ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или откажа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая е направено искане за заплащане на разноски в размер на 400 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за производството по настоящето дело. Искането е направено своевременно, представен е съответният документ - договор за правна защита и съдействие. Претендираният размер на адвокатското възнаграждение е съобразен с разпоредбите на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както в редакцията ѝ преди изм. и доп., бр. 68 от 31.07.2020 г., бр. 88 от 4.11.2022 г., така и след последното изменение на цитираната наредба. Поради което същото се явява основателно и следва да бъде уважено, като Областна Дирекция на МВР – Б., следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя сторените разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 400.00 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1, във вр. с ал. 3, т. 1 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0314-000142 от 21.03.2023 г., издадено от Началник РУ в ОДМВР, Б., РУ П., с което на А. В. С. с ЕГН ***** от /населено място/ на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал.1 от ЗДвП, като неправилно и незаконосъобразно.

ОСЪЖДА Областна Дирекция на МВР – Б., **ДА ЗАПЛАТИ** на А. В. С. с ЕГН *****, сумата в размер 400 (четиристотин) лева, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____